

Minulla on Hyvinkään kähein rollaattori. Alumiinirungon hinkkaan viikoittain kiiltäväksi ja liekkikuviot saavat juniorit kuulaamaan kuin naapurin Mairen ilman tekohampaita. Pinnapölykapseleiden suojissa pyörivät laakerit ovat aina hyvässä rasvassa ja jarrut säädetty viimeisen päälle, jotta kulku olisi tasaista ja tarkkaa. Rollaattorini nimi on Iris, koska siinäkin on kaksi hyvin käteensopivaa uloketta, muoto vain on harmillisesti erilainen kuin nimikaimallaan monta vuosikymmentä sitten. No, kaikkea ei voi saada, minäkään, joka olen aina saanut kaiken. Kaunis kesäpäivä on jo edennyt kohti iltaa, kun teen lopullisen päätöksen viedä Iriksen kävelylle. Olen valmistautunut matkallemme tarkasti, mutta niin olin jo eilenkin. Nyt vain tuntuu siltä, että on vihdoin oikea hetki lähteä ulkoilemaan ja minun korkeassa aikuisuudessaan hetkistä on oppinut ottamaan kiinni kaksin kurtuisin käsin. Puen päälleni räikeän havaiji-paidan, joka päästää harmaat rintakarvat hengittämään vapaasti pikkukaupungin ilmaa. Vaaleat suorat housut, joiden lahkeet ovat leveämmät kuin tämän hetken muoti sallisi. Pitkät kaksiväriset piikkikärkikengät, jotka aikoinaan tilasin postimyynnillä Yhdysvalloista ja joihin olen jo kahdesti vaihdattanut korkolaput. Sukkani niiden alla ovat tietysti kelta-oranssi-vihreä-raidalliset. Alushousuista en voi sano mitään, koska sellaisia ei kunnon jazz-mies käytä. Aamupäivällä värjäsin vähät hiukseni lähemmäs nuoruuden tummuusastetta. Lopuksi vetäisen Iriksen toisen kahvan kumisuojuksen irti ja kaivelen pilleripurkin esille. Otan kaksi pientä valkoista pilleriä, laitan ääninapit korviini ja kaksitehopeililasit silmille. Sitten puen kaiken komistukseksi paksukauluksisen pilottinahkatakkin, työnän pilleripurkin sen vasempaan taskuun ja lähdän työntämään Iristä pitkin pölyisiä katuja. Sikäläkin uudempi matkakumppanini on nimikkonsa veroinen, että hän tykkää sopivista likaisista asioista. Aina välillä koitan löytää kuralätäköön, jonka kautta kävelemme. Sieltä voin roiskia meille molemmille lokaa pintaan ja pirteyttä mieleen. Tänään ei ole kuitenkaan törkypäivä, joten Iris saa tyytyä puhtoihin hetkiin. Aurinko paistaa aurinkolasien läpi liian vahvasti ja kerrankin pikkukaupungin laatikkokeskusta näyttää parhaita puoliaan. Rullaan Prisman mäkeä alas jo aikamoista vauhtia, kunnes vihdoin hyppään jalaksilta vauhdissa ja annan kipittävien jalkojeni hidastaa kulkuamme. Spittareiden pohjakitka puree lopulta ja pysähdyn sopivasti ennen punaisen kävelijän kuvaa näyttävää valoristeystä. Hölmö naiskusi tuijottaa minua naama valkoisena tuulilasinsa takaa. Mitäs oli mennyt tekemään hätäjarrutuksen, enhän minä ollut vielä lähelläkään lasketella läpi punaisista valoista. Väliä jäi vielä ainakin, no, ainakin sentti, ellei jopa enemmän. Näytän hänelle kieltäni ja kierrän Iristä suoran kulman verran oikealle, koska tänään suuntani on kohti auringonlaskua. Kävelen ripeästi seittemänmiehenkatua länteen kopisevilla koroillani. Aina välillä hyppään jalaksille ja potkin itselleni vauhtia, mutta tänään on enemmän kävelypäivä. Olen tulossa tapaamaan sinua ja niillä matkoilla haluan aina tuntea rytmikkään liikkeen läpi koko kurtistuneen vartaloni. Sinä olet aina tuonut esille parhaat puoleni ja yksi niistä on ollut jatkuva tanssitahtini. Nämä jalat on tehty liikkumaan, viipottamaan ja kiittämään, oli alla sitten asfaltti tai parketti. Korvanapeista tulee askelilleni tasainen tahti. Tänään on quickstep-päivä. Tiedän toki, että jotkut väittävät sen olevan Suomessa foxi-musiikkia, mutta en ole koskaan voinut ymmärtää sellaista ymmärtämättömyyttä. Suomi-foxi on löysää ja laiskaa punnerrusta, quickstep on tanssimusiikkien aatelia. Aina positiivista ja lentävää, hyvällä biitillä varustettua kertomusta maailman iloista ja hilpeydestä. "It's not always easy to love you, when I see the way you drive my car... the most expensive girl in world", hi-hatit laulavat minulle tanssiessani Iriksen kahvoissa. No, ehkäpä osa niistä hölmöistä ei vain tiedä paremmasta, ovat parat niin tottuneita lavatansseihin. Nariseviin laulattioihin, ahtaaseen hiihtelyyn ja ikuisiin koivunoksiin. Ei siellä oikein voi muuta varmaan soittaakaan kuin jatkuvia valitusvirsiä. Olen ollut lavoilla tanssimassa niin monta kertaa, että tiedän haluavani välttää mokoman kokemuksen koko jäljellä olevan

elämäni. Hyvä svengi saa innostumaan masentumisen sijasta ja kohta huomaankin jo hyppiväni tasaloikkia. Nilkat ja polvet soittavat omaa rytmiryhmäänsä, mutta minä en niiden kipuja enää huomaa. Nappaan kaksi valkoista pilleriä ja tuntoaistimukset väistyvät aina vain kauemmas. Koivujen lehdet ovat jo tumman vihreitä ja pystyn haistamaan lähestyvän syksyn. Ilma on periaatteessa lämmin, mutta kaiken läpi puhalttaa kylmä pohjavire. Syksyn läheisyys ei haittaa hyvin valmistautunutta miestä riiuureissulla, antaapa vain lisää pontta etenemiselle. Keskikesällä hiki valuisi jo selkäpiissäni, mutta nyt voin kaikessa rauhassa antaa itseni tanssia luoksesi Iriksen tukemana. Iris oli nuoruudessani kaikkien tavoitteleva ja joidenkin onnellisten kokema tulinen hetki. Minäkin sain muutaman kerran kiehua hänen kanssaan, ennen kuin villi veri veti naisen taas eteenpäin. Iris ei kuitenkaan koskaan saanut minulle sellaisia reaktioita aikaan kuin sinä, bei mir bist du schön! Suuni kuivuu taas sinua ajatellessani ja joudun painamaan Iriksen jarrusta, että saan hengitystäni tasaantumaan. Ptruu, polle, ptruu! Olen jo melkein kadun päässä, kun takaviistosta kuuluu huohottavaa polkupyöränarinaa. Työnnän Iriksen jalkakäytävän reunaan ja kohta ohitseni hoippuukin tyypillinen nuorisogangsteri munamankelinsa kanssa. Miehellä ei ole vielä varmaan edes puolta vuosisataa ikää, ja nyt hän jo näyttää minua huonompikuntoiselta. Vatsa tursuaa paidan ja liian matalalla roikkuvien housujen välistä ja hengitys olisi kunniaksi höyryveturillekin. Pidän Iriksen jarrulla aloillaan ja nojaan häneen nuorukaisen yskiessä ohi Hankkijan lippis tuulessa venkoillen määrän ruutupaidan päällä. Nappaan vielä pari valkoista pilleriä ennen kuin nousen jaloilleni, joissa ei ole tärinän alkuakaan. Tanssi pitää miehen kunnossa, quickstep vielä paremmin. Lähden taas kiitämään mäkeä ylöspäin. Pääsen lopulta Kalevankadun risteykseen ja minunkin on pakko tunnustaa, että kiireinen kävelyrytmi alkaa jo tuntua pohkeissa. En ole pitkään aikaan tehnyt tällaisia reissuja. Hetken levättyäni työnnän Iriksen suojatien reunalle ja muistelen hindulaisia tapoja. Temppelitanseja he ainakin kai tanssivat, mutta paritansseista en ole varma, varsinkaan quickstepistä. Toisaalta, olihan Intia pitkään Englannin kruunun kirkkain helmi, joten kai siellä ainakin imperialistit tanssivat omilla kerhoillaan. Voin siis pitää oikeutettuna hindulaista kohtalonuskoa tanssillisena päivänä, ajattelen, ja suljen silmäni. Sitten nostan vasemman jalkani jalaksella ja polkaisen kaikilla voimillani oikealla vauhtia Irikseen. Ensin kuulen vasemmalta jarrujen kirsuntaa ja melkein samassa hetkessä oikealla ulvahtaa auton torvi. Pidän tiukasti silmäni kiinni Vishnun, Krishnan ja Shivan hyvässä suojassa, kunnes tunnen Iriksen pömpähtävän jalkakäytävän kiveystä vasten. Sitten silmät auki ja Veljestenkadun pää onkin jo metrin verran vasemmalla puolellani. Työnnän Iriksen kaikessa rauhassa sinne, enkä anna takaani kuuluvan hälinän häiritä aurinkoista etenemistäni. Jotain ne jolpit tuntuvat huutelevan, mutta mitäpä sitä aikuinen mies naisiin mennessään viitsisi kuunnella. Väännän soittimista lisää volyyymiä. Sing, sing, sing, lauloi Caponekin aikoinaan. Tämä katu ei etene kuin kaksi korttelia lännen suuntaan, mutta otan silti pari pientä valkoista tablettia matkaevääksi. Pystyn jo näkemään sinut sielussani, kasvosi ikuisessa hymyssään ja lettisi terhakkaasti heiluen. Tunnen silmäripsiesi kutittavan poskellani ja haistan Guerlainin mustan enkelin makean pilven ympärilläsi. Matka tänne on ollut pidempi kuin pitkään aikaan olen tehnyt, mutta siitä tulee vaivan arvoista, tiedän sen jo nyt. Tämä on loppuelämäni paras päivä. Sinä, minä ja quickstep. Ja sen verran Iristä, että saamme hetkeemme sopivaa jännitettä. Me tanssimme yhdessä läpi elämämme. Välillä meno oli hillitympää ja välillä riehakasta, mutta tanssia se oli joka tapauksessa. Tunteita, liikettä, energiaa. Läheisyyttä ja yhteisyyttä. Kaikki sopi meille, mutta rakastimme molemmat quickstepin vauhtia. Sinä halusit edetä ja minä pomppia paikallani ikuisessa hyppyhelvetissä, mikä varmaan loikin elämäämme sopivasti särmää. Tunnen taas lantiosi painuvan itseäni vasten ja jokin, mikä ei ole värähdellyt vuosiin, alkaa nostaa päätään.

Hmm, tästähän tulee todella hyvä päivä. Rullaan hindulaisella tekniikalla Uudenmaankadun yli ja pysähdyn kukkakioskille. Kukapa sitä riiaisi ilman kukkakimppua? Luukun takana tanakka nelikymppinen tyttö katselee pullavien poskiensa yli. - Mitäs herralle saisi olla? Meillä olisi nyt oikein kauniita begonioita, orvokeita, samettiruusuja,... - Ruusuja, kiitos. Tummanpunaisia. Tusinan verran. Hän katsoo määrätietoisuuttani hetken ja ottaa sitten kylmiöstä nipun kauniita pitkävartisia ruusuja. Tyttö sitoo ne näppärästi kimpuksi ja katsoo sitten minua kysyvästi. - Miten pitkään nämä ovat paketissa. Siis pannaanko jotain märkää mukaan? Minulla olisi kysymykseen montakin kaksimielistä vastausta, mutta en halua melkein alaikäisen luulevan minua pedofiiliksi. - Kiitos, eivät ne joudu olemaan kauaa. Kääri ne vain paperiin. Myyjä tekee työtä käskettyä ja laskuttaa minulta viisikymmentä euroa. Kauheisiin hintoihin ovat kukat menneet, mutta maksan mukisematta. Kukaan nainen ei arvosta saitaa miestä ja tiedän sinunkin hiljaa mielessäsi kihertävän anteliaisuuttani. Otan pari pientä valkoista pilleriä ja pystyn jo näkemään sinut silmissäni. Ruusut tuoksuvat paketinkin läpi niin voimakkaasti, että luulen tukehtuvani siihen paikkaan, mutta työnnyn urheasti hajupilven läpi auringonlaskun pitkien varjojen ohjaamana. Sinun kotisi ympärillä on paljon korkeita ja tuuheita puita ja olen jo melkein niiden suojassa. Niin lähellä, ja sydämeni hakkaa kuin Mambo Jambo. Tulen kotisi ovelle ja emmin hetken Iriksen kanssa. Hän on ollut pitkään tukeni ja turvani, mutta tiedän miten mustasukkainen olet ollut hänen kaimaansa kohtaan. Ihan niin kuin Iris olisi koskaan voinut viedä minua sinulta, pysyvästi ainakaan. Muutamia hetkiä ei kannata enää nykyään laskea monen vuosikymmenen takaa. Lopulta päätän kuitenkin jättää Iriksen portinpieleen ja lähden vähemmän kepeine jalkoineni luoksesi. Pihasi hiekka rahisee spittareideni alla ja sydämeni soittaa The Jumpin' Jivea samassa rytmissä korviini kaikuvaan kappaleen tahdissa. Tunnen poskieni kuumottavan sopivasti ja hien löytävän reittinsä selkärangalleni loppukesän viileäksi kääntyneestä illasta huolimatta. Otan kaksi pientä valkoista pilleriä ja kävelyni norjistuu, vaikka elämäni rytmi ei hidastukaan. Minä olen mies, menossa kukkapuskan kanssa tapaamaan elämäni ainoaa oikeaa naista toteuttaakseni hänen kanssaan horisontaalisen toiveen vertikaalista ilmentymää. Ja jos kaikki käy hyvin, niin kukaan ei tiedä, mitä sitten seuraa. Ties vaikka siirtyisimme horisontaaliseenkin, jos se käy. Pitkästä aikaa. Hetken kuluttua olen jo luonasi ja avaan kukkapukettini. Taittelen paperit siististi ja asetan ne viereiselle penkille ennen kuin pujotan kimpun ruukkuusi. Siistin sen ympäriltä muutaman lehden ja ruohonkorren ja pyyhkäisen kädelläni viileitä kastepisaroita kiven päältä. - Nyt me olemme täällä, vain sinä ja minä, rakas. Ravistelen pienestä purkista muutaman pienen valkoisen pillerin kädelleni ja nielaisen ne ilman vettä. - Olen kaivannut sinua niin pitkään ja niin kauan. Anteeksi, etten päässyt moneen viikkoon luoksesi. - Ne eivät halunneet päästää minua lähtemään. Jotenkin se liittyi siihen kaatumiseen ja päänsärkyihin, tai edelliseen reissuuni. Mutta nyt olen täällä sinun luonasi. Työnnän napit tiukemmin korviini, kun Beans and Cornbread alkavat soida. Muutama valkoinen pieni pilleri huuleen ja elämä hymyilee läpi kaikkien aistien. - Saanko luvan? Otan selkeän tanssiasennon ja tunnen sinut kiinni itsessäni. Otteesi on hämmästyttävän viileä ja hiuksesi kutittavat nenääni. Kuulen hengityksesi vienon tuhinan musiikinkin läpi ja tiedän sinun odottavan jo innoissasi. Lähden vauhtiin hyppysarjalla, minkä veroista en ole tehnyt aikoihin. Sinä inspiroit minut ja viet kaikki kipuni jonnekin kaukaisuuteen. Lähdemme tanssimaan niin, että pikkukivet roiskuvat nurmikolle. Muutamat viiruina ohi vilahtavat katsojat väistävät tahdikkaasti. Kieputan sinua yli hiekkakäytävien ja nurmikoiden, väistelen matalia kiviä, etteivät ne iskisi sääriämme mustelmille ja nautin olostani kuin vain nuorempana tanssilattialla. Rytmikäs svengi hakkaa meitä eteenpäin, iloinen laulu tarttuu ja minunkin on pakko todeta ääneen, että meillä ei ole banaaneita tänään. Näen sinun hymysi ja valkoiset hampaasi

vilkkuvat. Sitten alkaa soimaan vieläkin vauhdikkaampi Man with the Hex ja jalkamme etsivät sisältään jo melkein unohtamiamme voimia. Me liidämme läpi hiljaisen kotisi niin, että varpaani tuntuvat hipaisevan maata vain harvoilla tahdeilla. Viimeinkin osaan olla ottamatta askeleita ja menen, minne ruumiini minua kuljettaa. Jalat putoilevat alleni täysin ilman omaa tahtoaan. Sinä seuraat kanssani, täydellisen kevyenä vietävänä ja viejättärenä. Lopulta tulen takaisin sinun asumuksellesi ja lysähdän hikisenä ruusujeni viereen. Lyhyeksi ajettu nurmikko kutittaa korvaani kun painan sen mahdollisimman lähelle sinua ja nauran. Nauran onnesta, ihanasta elämästä ja sinun läheisyydestäsi. Nauran siitä kaikesta, mitä on ikinä ollut. Nauran niistä viimeisistä pienistä valkoisista pillereistä, jotka murskaan kielelläni ennen nielaisua. Sydämeni tanssii omaa quicksteppiään, kunnes musiikki loppuu ja sinä otat minua kädestä kiinni.